

VĚTRNÍK

Vydává MěstNV ve Vysokém n. Jizerou s aktivem kulturních pracovníků

Vysoké nad Jizerou 18. listopadu 1973

Ř í j e n • o t e v ř e l c e s t u k l e p š í m u
ž i v o t u p r a c u j í c í m .

Už je to více
než půl století,
co svět dělí své dějiny
před Velkou říjnovou
socialistickou
revolucí
a po ní.

Je to zákonité,
neboť Říjen znamenal
zrod nového
společenského zřízení -
socialismus - a nebyl
tedy lokální událostí
mezinárodního života počátku 20. století.

Toto nehumánnější
revoluce v dějinách lidstva
musela nutně
zapůsobit
na celý svět
a ovlivnit veškerý
další vývoj dějin.

Všechny mírumilovné národy, v čele se Sovětským svazem, oslavily začátkem měs. listopadu 56. výročí Velké říjnové socialistické revoluce, jehož vítězství má velký význam pro všechno lidstvo na světě.

Byl to 7. listopad 1917, který položil základy k zajišťování příznivých podmínek pro budovatelskou práci, pro mírový život lidstva. Otevřel epochu lidských dějin, ve které se přetváří svět, ve které se sjednocují a mohutní všechny demokratické a národně osvobozené síly ve společném protimperialistickém boji.

Za uplynulou řadu let od Velké říjnové socialistické revoluce došlo k velkým změnám. Podařilo se dosáhnout významných úspěchů v mezinárodních vztazích spolu s mnohými změnami, které přispěly ke zdárné výstavbě socialismu a komunismu v zemích socialistického společenství.

Můžeme být hrdi na to, že náš stát, naše země patří k zemím, které dosahují zásluhu vítězství Velké říjnové socialistické revoluce vynikajícími úspěchy ve vědě, kultuře, že úspěšně rozvíjíme své hospodářství, že máme novou společnost, která nám zajišťuje sociální spravedlnost.

Toho všeho jsme si vědomi i my občané města Vysokého a proto jsme vzpomněli vítězství Velké říjnové socialistické revoluce důstojnou oslavou dne 8. listopadu v sále Krakonoš. O významu revoluce, o výsledcích dobré práce našich pracovníků, o budovatelských úspěších na různých pracovištích, v průmyslu, v zemědělství, v kultuře, promluvil zástupce z OV KSČ v Semilech.

Oslava byla zpestřena kulturní vložkou "Rudá hvězdička", kterou nacročila s. u. č. Lud. Hnyková se žáky LŠU. Oslava byla ukončena internacionálou. Zúčastnilo se 217 občanů.

Marie Ďoubalíková, předs. NF.

Zkušenosti z práce MěV NF Vysoké nad Jizerou v realizaci závěru ideologické práce na základě usnesení pléna OV NF a podílů členských organizací NF na plnění.

Mě VNF má 17 členů a jsou v něm zastoupeny delegačním způsobem následující organizace:

KSČ	2	SPB	1
T J Jiskra	1	SČSI	1
SSM	1	ČMS	1
SČSP	1	ROH ČSS	1
ČSŽ	1	ROH školy	2
ČČK	1	ROH Seba	2
pož. ochr.	1	DV Jednoty	1

V těchto organizacích je sdruženo více jak 1000 členů, přitom řada členů je ve dvou i více organizacích.

Období, které uplynulo od ustavení Mě VNF v říjnu r. 1969 je významným obdobím v jeho činnosti. Za tuto dobu došlo k rozmachu aktivity a iniciativy celé Národní fronty. Upevnilo se poslání Národní fronty a jejího postavení ve městě. Tato aktivita se rozvinula na základě rozpracovaných závěrů XIV. sjezdu KSČ a dalších usnesení plenárních zasedání ÚV KSČ.

Svoji zkoušku složil Mě VNF ve volbách na konci roku 1971 pod vedením organizace KSČ a v těsné spolupráci s MěNV, které politicky a organizačně připravil a zabezpečil. V letošním roce na základě usnesení orgánů KSČ a NF organizoval Mě VNF v těsné spolupráci s MěNV a jeho poslanci agitační a propagační práci na počest 25. výročí Vítězného února k uzavírání závazků ke zvelebení města.

Závazky, které byly uzavírány, činily 7 608 brig. hodin na plnění volebního programu NF. Tyto závazky byly získány agitačními dvojicemi, které byly složené z funkcionářů KSČ, NF a poslanců MěNV, kteří současně zvali občany na slavnostní zasedání k 25. výročí Vítězného února, na kterém bylo přítomno 260 občanů a mládeže. Mimo toho byly organizovány besedy na školách besedy, a to v ZDŠ za účasti 240 žáků. Další velkou veřejnou akcí byly přednáškové a májové oslavy, které zajišťoval a organizoval MěVNF ve spolupráci s ostatními organizacemi. Májových oslav se zúčastnilo více jak 1.000 občanů a mládeže, včetně manifestace na paměť padlých obětí Vysokého nad Jizerou. Další masovou akcí bylo organizování jarní směny Národní fronty, na kterou rovněž zvaly agitační dvojice.

MěVNF koordinoval a zajišťoval kulturní ideologické a masové politické akce, poskytoval pomoc při ustavení SSM, obnově činnosti SČSP. Všechny kulturní akce do konce měsíce října bylo uspořádáno 98, kterých se zúčastnilo více jak 18219 občanů a mládeže. Z převážné části to byly hodnotné kulturní, politicko-výchovné akce, jakými byly besedy o SSSR, besedy o kriminalitě mládeže, o mimozemských civilizacích, o historii pokrokové divadelní hry, pro mládež to byla loutková divadelní představení pro nejmenší, přednáška "Jak jsme poznal Indii". Většina těchto akcí byla pořádána společenskými organizacemi NF.

Pořadatelé jsou SSM, TJ Jiskra, ZDŠ a SRPŠ, Vlastivědné muzeum, ČSŽ, ČČK, svaz invalidů, ZOU, Státní statek, závod Seba, OB- divadelní soubor, Středisková knihovna, MŠ, SPB, LŠU při ZDŠ. Snad v žádném městečku není tolik kulturních a výchovných akcí jako u nás, proto také i práce Mě VNF je velmi náročná v koordinaci všech společenských organizací za spolupráce Mě NV, školské a kulturní komise.

Poslední akcí byla veřejná schůze, kde hlavním bodem programu byl referát a diskuse k němu z červencového zasedání ÚV KSČ o socialistické výchově mladého pokolení a jeho přípravy pro život a práci v naší socialistické společnosti.

Dalším úkolem Mě VNF bude zajišťovat důslednou kontrolu rozpracovaných závěrů k ideologicko-výchovné činnosti se zaměřením větší pomoci SSM a jeho pionýrské organizaci na základě usnesení ÚV KSČ k otázkám výchovy mladé generace.

M. Ďoubalíková, předs. Mě VNF

Vysoké nad Jizerou- národní festival vesnických a zemědělských divadelních souborů 1973

Vyhlašovatelé a pořadatelé IV. národní přehlídky vesnických a zemědělských divadelních souborů, uspořádané v rámci Festivalu zájmové umělecké činnosti 1973 na počest 25. výročí vítězného února, udělují na návrh odborné poroty tyto ceny:

- cenu ministerstva kultury České socialistické republiky
divadelnímu souboru TJ Sokol Bystře u Poličky
za účinnou inscenaci hry sovětských autorů Braginského a Rjazanova : Sůva
- cenu Svazu družstevních rolníků ČSR
za pedagogickou práci s mládeží a režijně scénografickou složku
inscenaci hry Egona Ranneta Kriminální tango Ludvíku Němcovi
- cenu Rady KNV Východočeské kraje
divadelnímu souboru Klubu pracujících v Karolince
za pokus o politicky angažované divadlo uvedením dramatisace
Furmanovova románu Čapajev
- cenu Zemědělských novin
Janu Orságovi
za postavu Čapajeva ve stejnojmenné dramatisaci Furmanovova románu
- cenu okresního kulturního střediska v Semilech
Jaroslavě Pastyřkové
za postavu Paní Marjánky ve hře J.K. Tyla Paní Marjánka - matka pluku
- cenu Ústavu pro kulturně výchovnou činnost
Rudovi Šípovi
za postavu ekonoma Novoselcova ve hře Braginského- Rjazanova Sůva
- cenu Krajského kulturního střediska v Hradci Králové
Antonínu Horovi
za postavu Františka Abela ve hře Osvalda Zahradníka Sůlo pro bicí / hodiny /
- cenu Okresního národního výboru v Semilech
Růženě Fricové
za postavu Ředitelky ve hře Braginského - Rjazanova : Sůva
- cenu Městského národního výboru ve Vysokém nad Jizerou
Rudolfu Krupkovi ze scény ke hře J.K. Tyla Paní Marjánka- matka pluku
- cenu Ústředního výboru Svazu českých divadelních ochotníků
Martíně Havlíčkové, představitelce Maiju v bystrické inscenaci Kriminálního tanga
jako reprezentantce nastupující ochotnické generace.

Ve Vysokém není vítězů ani poražených. Každý soubor, který se sem proboujel, je vítězem - účastnický diplom z Vysokého nad Jizerou patří k nejvyšším vyznamenáním ve světě amatérského divadla.

A nakonec bych chtěl za porotu, za kolektiv seminaristů a za nás všechny ochotníky poděkovat vám všem, naši milí hostitelé ve Vysokém nad Jizerou, naši milí a vždycky se souborem sympatizující diváci. Jak najít slova poděkování za to, že se do krajnosti obětujete, aby se každý návštěvník přehlídky cítil jako doma, ba líp než doma. Takhle to řeknu: Nám, kteří sem každý rok jezdíme / a je nás stále víc /, už přešlo Vysoké do krve, do bytosti, do srdcí, je přímo naší součástí. Když je nám někdy smutno, když se cítíme sami, když zapochybujeme o existenci dobrého člověka, který ještě žije, zavřeme oči a vzpomínáme na Vysoké, na ten překrásný kraj, jehož půvab se pozornému oku nabízí nevtíravě, ale na první pohled - stejně jako lidská krása mnoha vysokých občanů, jejichž citové bohatství, vroucí zanícenost pro divadlo a přívětivé přátelství nám voní jako ten březový hájek na kopci k Jablončce. Děkuje Vám, přátelé!

J. Beneš

Budou i Paseky nad Jizerou - Raisův Pozdětín - vyhledávaným rekreačním střediskem?

Jistě není třeba vysvětlovat našim čtenářům a návštěvníkům Krkonoš a Jizerských hor, že horská obec Paseky nad Jizerou je dějištěm románu spisovatele K.V. Raise "Zapadlí vlastenci". Mnozí již navštívili Raisův "Pozdětín" a shlédli i Památník zapadlých vlastenců, věnovaný jeho památce.

Byla to obec chudých horských tkalců, dřevařů, fabrických dělníků, chalupníků a podruhá kteří žili velmi skromně, nenáročně - často v bídě a o hladu, věčném strádání a odříkání. Pár brambor, trochu kozího mléka a sýra, chleba jen tak málo a pořádku, - takový byl život horáků. Ale v této horské obci žili a pracovali lidé s velkou láskou a nadšením pro lepší zítřky, pro pokrok, sociální spravedlnost a svobodu našeho lidu. Obec měla bohatou tradici

ismáckou, jejímž představitelem byl vlastenecký učitel Věnceslav Metelka, tradici divadelní, muzikantskou, tělovýchovnou - ale to bylo kdysi. Dnes už mnohé z toho pomínulo. Občané i členové MNV hledali východisko z této neblahé situace, aby už konečně přestalo vysídlování a stálý pokles obyvatel, aby se tu lidem líbilo a hlavně, aby tu našli trvalé zaměstnání, lepší životní podmínky a aby odtud neodcházeli "za lepším".

Jedním z dobrých řešení a zároveň i východiskem z této neblahé situace bylo napojení obce do rekreační oblasti Krkonoš a Jizerských hor. Naskytla se i možnost vybudovat v obci první větší rekreační objekt na místě vyhořelé sokolovny. Koncem prosince minulého roku byla dána do provozu rekreační chata "Sokol", která je majetkem oborového podniku Vojenských staveb v Praze. Chata je moderně vybavena a pojme přes 60 osob. Tak zvaná "formanka" slouží i místním občanům a náhodným turistům. Chata bude sloužit rekreaci jak v letním tak i v zimním období.

V letošním roce 1973 začalo se s výstavbou lyžařského vleku o délce 1.250 m a parkoviště. Chystá se i přestavba místního pohostinství "U Soukupů", kde se počítá s rozšířením ubytovacího zařízení o 20-30 lůžek. Jsou tu ještě další úkoly, které jsou zakotveny ve volebním programu obce a mají přispět ke zvýšení turistického ruchu a zlepšení životních podmínek místních obyvatelů.

Jen jedno je třeba připomenout našim čtenářům: Paseky nad Jizerou nejsou dosud a ani nebudou mít charakter rušného rekreačního střediska, ale stanou se místem - jakousi oázou - klidné a tiché rekreační oblasti. A právě o taková klidná, nezkážená, nepřelidněná místa našich horách v budoucnosti bude velký zájem.

Připravil Alois Bulušek, Paseky nad Jizerou

Pamelsky našeho dětství.

Nemohu dnes popsat všechny pochoutky našeho mládí, neboť Větrník má ještě jiné, vyšší poslání. Je to už trochu dávno, protože tenkrát jste nemohli potkávat kluky a děvčata, jak cestou ze školy stále vyplazeným jazykem jako lopatkou z oplatkové lastury lížou zmrzlinu. Ne, to jsme neznali. Za to nebylo vzácností, že kluk chvátající ulicí, držel v ruce a cucal kousek jakéhos světležlutého prutu, tlustého asi jako dětský prst a kterému se říkalo "sladké dřevo". Hryzl to sladké dřevo a labužnický z něj sál mdle nasládlou šťávu. Takovou dobrotu dostal u každého kupce v městečku za pár krejcarů. Mezi kupci byla tu značná konkurence a udržet zákazníka čili kunčofta se každý snažil ať to bylo v krámě u Vodseďálek nebo u Zemánků, u Farských či u Hladíků. Slýchal jsem od starých pamětníků, že pro tohle "sladké dřevo", arci i pro jiné zboží, jezdily formanské vozy z Vysokého až do Terstu. Neboť bylina, která dávala ten sladký dřevnatý oddenek roste v jižní Evropě a lékořice lysá. To, co klukům na tom dřevě sladce chutnalo, je glykosid a vyvaruje se z něho zahuštěná šťáva, zvaná "pendrek". Některá pendreková cukrátky prodával pan lékárník, jiné "pendreky", taková černá hádada, byly lacino ke koupě o pouti nebo o jarmarku u cukrářských bud Bartoníčkových, Hančových a Hořavkových. Ten černý "had" byl za krejcar a měl čírkosladkou příchut. Trochu vzácnější pamlspek byl "svatojánský chléb". Měl tvar tvrdého plochého banánu hnědé barvy. Uvnitř byla sladká dužina, přerušovaná tvrdými hladkými pecičkami, jádery. To byla pevná semena, tak zvané "karáty", jimiž se vážily drahokamy. Botanicky určen byl "svatojánský chléb" polodužnatý lusk rohovníku obecného, kterýžto strom roste v Jižní Evropě a Asii. Dužina nasládlé chuti se musila dobře rozkousat a zbytky tvrdší slupky se vyplivovaly. Když jsem po létech procházel zahradou exotických stromů v jugoslávském Cavtatu na břehu slunné Adrie, spatřil jsem tam v korunách stromů kromě citronů a pomerančů také olivové zbarvené lusky "svatojánského chleba". Pomyslel jsem si, jak by to bylo pěkné, kdyby takový strom stál ve Vysokém nad Jiz. na farářově zahradě, kde jsme chodili "na hrušky". Další pochoutkou, které se nám jen zřídka dostalo, bylo "cicvárové semínko". Semínko, namáčené do různobarevných rostoků cukru, nejčastěji červené a bílé, se prodávalo ponejvíce v lékárně. Bylo to nerozvitě usušené úbory pelyňku cicvárového, původem z Turkestánu v Asii. U nás se osvědčilo toto drobné cukroví jako lék k typuzování hlístů, které cicváří v dětských střevech. Protože i nás v mládí sužovali roupky a podobná havěť, musili jsme před spaním brát "cicvárové semínko", což jsme rádi činili pro jeho pronikavou bizarní nahořklou příchut. Prodnes končím tyto kulinářské vzpomínky a někdy zas budu pokračovat.

Ze "Zápisníku" Vladimíra Pavlíka.

Vo strejcoj Florijánoj.

U patrona.

Dokolikrátí šel strejce Floriján na vysockej kerchou, nihdá se nestalo, aby se nezastavil u štátuže svýho patrona svatýho Florijána stojící v náhrný kastanový álejji, co šla ke

kerchovu. Pokorně smek co měl zrouna na hlauje, a s vopraudickým vobdivem se zahleděl na sochu pěkně vomalovanou, že mu světec připadal jako živej, jako rytíř se sličným vobličejem, korouheu v jenny ruce a vobrácenou putynku v druhý, kerou špláchal vodu na hořící domeček, co měl u nohy. Náramně se mu líbilo jak je hezky vyvedenej, kor dyž jen povází, že čistě jen z kamene až do tý nejmenčí titěrnosti, že by jeden ani nevěřil. Nejvíc se mu líbil ten cerkůček vody co tek z tý putynky, a jak papersky ranního sluníčka blikaly třepotavým listovým kaštanu a klouzaly po soše nahoru dolu, zdálo se mu, že tá voda vopraudu teče, a že Florijánek na něj merk a usmál se.

S vobrácenou myslí k patronoj si spomněl, jak stanouskej Stěhulka nedošel jeho vochrany dyž se sousedovým stavením i jeho doklamora vyhořalo. Vykládal mu to Stěhulka na vysokým kerchouje, hde se sešli, dyž hned po vohni byl si tam požalovat tátoj a mámě.

Pěkně prej prosil pánaboha, dyž vohně už dotíral k jeho stavení - jen pocaď panebože, jen pocaď - a jak slevoval dyž mu už chytala stodulka - no nešť, je-li to tvá vůle, panebože, tak tu si eště vem, ať je teda po tvým, ale dál už ne, baračiště už šanuj. A dyž ani tenle slevunk nestačil a barák už byl taky v jennom plameni, jak se v přenáravný lítosti zarouhal - no tak, himlherkot prasecsakra, dyž to myslíš takle, panebože, tak tejd už to můžeš vzít durch skerz celou ves!

Vzpomíná Floriján, jak hned moudře usoudil, že se tu stala chyba a jak hned Stěhulkoj domluvil hde chybu udál. "To byl vod tebe nerozum, Jozefe, přes vohně je jen svatej Floriján a nihdo inej. Tohos měl prosit. Vono je prauda, že pánbuh je všemocnej, ale dá rozum, že všechno zastat nemůž. Proto máme svatý, každého na inej pád a polízanici, a na pánaboha se de jen dyž de vo život nebo vo nákou vobzlášní milost, na kerou sou svatí krátký. Anebo vo vodpouštění říchu. Ale na vostatek sou jen a jen svatí. Možná, hdopak ví, že se svatej Florijánek třá urazil, žes ho jako přetentočkoval a šel s takovou serepatičkou rounou na pánaboha. To je taky možný, že i svatí můžou bejt v takovýmle pádu cimperlích. Jeden ani neví.

To paseckej Ouhrabka, dej si to vod něj vypravovat, to má zkušený. Dyž hořalo sousedovo, dal se s mámou a dětištatma do molleni k svatému Florijánovi, a co tak načínej druhej očenaš, najennou se viter povotočil, a plameny začaly pěkně špláchat na druhou stranu do pole. Inu, rounostejně, jako dyby měl chalupu pod šturcem. Vono, mezi náma, a lidi to tenkrát tam taky poudali, že ty dva košatý javory mu lomenici a třechu krapitek kryly a honně Florijánkoj pomohly, ale to už je jennou istý, že nevyhořal. Řeknu ti, že takový zbožný požádání s nákým očenašem naverch je něhdy lepčí než asekurace. A hlauně lacinější. To je marný a nihdo to nepředělá, vohně a svatej Florijánek patřej dohromady.

Strejc se eště jennou pokorně zadíval na svýho kamennýho patrona, a svý vohnový rozjímání zakončil snáznou prosbou: "A dyby pánbuh ve svý přesvatý dobrotě přece je na nás tu zkoušku a uterpení soslal, a mělo u nás ve vsi hořat, tak tě, svatej Florijánku, při tvý mohoucnosti přes pády vohně moc prosim, nezapomeň na svýho menouce a u čísla stotřetího to zaraž - amen."

Jak spokojenej, že pro letošek má vod vohně pokoj, posadil si klobouk na hlavu a vykročil.

Prokop Hásek.

Já malý přicházím koledovat.

Ve dnech 17. až 23. října t.r. se usídlil ve Vysokém dvacetičlenný televizní štáb Československé televize Hlavní redakce hudebního vysílání v Praze.

Režizérka Eva Bergerová přijela natočit vánoční pásmo na barevný 16mm film pro vysílání barevné televize "Já malý přicházím koledovat".

Celý štáb se usídlil v našem muzeu v obrazárně. Feyfarova výstava byla na několik dní složena a uvolněný prostor vypadal jako malý barrandovský atelier. 14 dětí z vysoké školy bylo vybráno jako herci. Během filmování dozor u dětí měla jejich učitelka Pavla Prokopová, která I. třídu učí. Po natočení všech záběrů v obrazárně se přestěhovali na muzejní schodiště a nakonec natáčeli záběry ovčince v našem pohyblivém betlémě. Členové štábu, pokud měli volnou chvilku, se ohřívali v knihovně muzea. Měli jsme zde plno ruchu a pracovního neklidu.

V sobotu 20. října odjeli všichni na mísečky za sněhem, aby ve filmu navodili zimní atmosféru. Pro případ, že nebude v tuto dobu nikde sníh, přivezli plné nákladní auto umělého sněhu z Barrandova. Použili jen nepatrnou část na sněžení.

V pondělí 22. a v úterý 23. října se celý štáb včetně herců nastěhoval do Staré Vsi do chaloupky Petra Slavíka, kde v původním prostředí u chodícího betléma s dětmi natáčeli další záběry.

kromě chalupy u Slavíků, byli všichni, kteří měli mezi záběry volno, nastěhování ve vedlejší chalupě u Nováků. Paní Nováková, sestra Petra Slavíka, pohostinně přijala všechny pod svou střechu a její obětavá dcera pí Poloprutská pro všechny k obědu pekla sejkory. Byly moc dobré, všichni chválili a měli takto zpříjemněný pracovní den jídlem, které mnozí / hlavně mladí ze štábu / ještě nikdy nejedli.

Vysocké děti, které byly převážně z I. třídy, režisérka velice chválila, že jsou ukázněné, hodné a spolehlivé v hereckém projevu. To nás moc potěšilo a bylo nám z toho dobře u srdce.

23. října se všichni s námi rozloučili a děkovali, že jsme k nim na Vysocku byli hodní, že se jim tu dobře pracovalo. Pásmo má být vysíláno o vánocích. Režisérka s. Bergerová slíbila, že termín vysílání oznámí dopisem. Podle scénáře a hudby z lidových vánočních koled, bude tento 15 minutový program jistě působivý. Idea míru v čase vánočním a dětské ruce a tvářičky v lidovém prostředí jsou vůdčí myšlenkou celého filmu.

Jiřina Ďoubalíková

Vystoupení gymnastek.

Dne 18. října t.r. vystoupilo v naší sokolovně čl. reprezentační družstvo žen v moderní gymnastice. Bylo to první veřejné vystoupení družstva před jeho odjezdem na Mistrovství světa v Rotterdamu. Je ctí pro naši novou sokolovnu, že právě ji si reprezentační družstvo vybralo k svému prvnímu vystoupení na veřejnosti. Na 260 účastníků večera z Vysokého a okolí bylo nadšeno skvělými výkony našich reprezentantek, jež odměnilo dlouhotrvajícím a srdečným potleskem. Je potěšující, že toto reprezentační družstvo si zvolilo naši tělocvičnu k svému lednovému soustředění.

Red.

N a r o z e n i n y .

5. listopadu oslavila rodačka pí Anna Holá, roz. ^{Křídlová} Bouzková v Rokytnici nad Jiz. 70 let,
9. listopadu oslavil p. Josef Kučera 83 let,
16. listopadu oslavila pí Marie Dudková 70 let,
28. listopadu oslaví s. Jiřina Šaldová 75 let,

Přejeme hodně zdraví !

Ú m r t í .

V Praze zemřel dne 17. října t.r. p. Ladislav Janda, plukovník děl.v.v. rodák ze Staré Vsi.

V domově důchodců v Rokytnici nad Jizerou zemřela Anežka Patočková ze Tříče dne 7. listopadu t.r. ve věku 77 let.

Čest jejich památce !

O p r a v a .

V minulém čísle Větrníku jsme uvedli v osobních zprávách u věku pí Anny Bryknarové místo správných 82 roků věk 83 roků. Tímto se pí Bryknarové omlouváme.

Red.

Důležité upozornění.

Upozorňujeme naše čtenáře, kterým byla v tomto čísle připojena složenka, že se jedná o vyrovnání celoročního předplatného /1973/ - nebo vyrovnání doplatku, pokud čtenáři zaslali, nebo hotově složili zálohu.

Redakce

Redakci zaslané použité i nepoužité rukpisy nejsou-li vyžádány zpět, ukládají se do archivu zpravodaje. Celoroční předplatné poštou 25,- Kčs. Odpovědná redaktorka Marie Ďoubalíková.

Větrník Vychází jednou měsíčně. Řídí redakční rada. Příspěvky zasílejte nejpozději do 10. každého měsíce do Vlastivědného muzea. Cena Kčs 1,-.